

РЕШЕНИЕ

№ 1579

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000502988 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 15.07.2022г, постановено по т.д. № 174/2021г Окръжен съд-Враца е осъдил С. П. С. да заплати на Гаранционен фонд сумата от 36 680.14лв-представляващи изплатени от Фонда обезщетения за неимуществени и имуществени вреди и разноски за тяхното определяне и изплащане, ведно със законната лихва считано от 19.11.2021г. С решението си съдът е възложил разноските по делото съобразно изхода от спора и доказаните разноски от страните.

Решението на Окръжен съд- Враца се обжалва с въззивна жалба от ответника С. С., представляван от адв. Н., изцяло, с оплаквания за неправилност. Поддържа, че в нарушение на съдопроизводствените правила съдът не е обсъдил всички възражения на ответника, че е ценил оспорени доказателства, че неправилно е приложил процесуалния и материалния закон и изводите му са необосновани. Поддържа, че неправилно съдът е приложил института на погасителната давност. Въззивникът моли решението на ВОС да бъде отменено и предявените иски да бъдат изцяло отхвърлени. Претендира разноски по делото , направени пред двете съдебни инстанции, съобразно представен към въззивната жалба списък по чл.80 от ГПК.

Въззиваемата страна Гаранционен фонд депозира отговор на въззивната жалба, с който оспорва жалбата като неоснователна.

В о.с.з. въззивникът С. С. не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна депозира писмена молба, с която моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК- т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е частично неправилно по съображения, развити във въззивната жалба на ищеца.

По делото се установява от фактическа и правна страна следното:

Предявен е регресен иск от Гаранционен фонд, заплатил на пострадало лице обезщетение за вреди причинени при ПТП против увреждащото лице, управлявало МПС без сключена застраховка ГОА.

Съгласно нормата на чл. 288, ал.1, т.2, б."а" КЗ /отм/, действал към момента на ПТП, Гаранционен фонд изплаща обезщетение по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания, ако ПТП е настъпило на територията на Република България и е причинено от МПС, което обичайно се намира на територията на Република България и виновният водач няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

В изпълнение на това свое задължение ищецът твърди да е заплатил застрахователно обезщетение на пострадалото лице в размер на 36 680.14лв- главница, лихви и разноски. Съгласно чл. 288, ал.12 КЗ /отм/, действал към момента на възникване на спорното право, след изплащане на обезщетението фондът встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното и разходите по чл. 288, ал.8 КЗ /отм/. Нормата на чл. 288, ал.12 КЗ /отм/ предостява право на Гаранционен фонд да иска от прекия причинител на вредите обезщетението, което е платил на увреденото лице, в

резултат на виновно предизвиканото от него ПТП и да встъпи във всички права, които то има срещу деликвента. Тъй като, няма спор, именно жалбоподателят е прекият причинител на вредите, същият се явява надлежно легитимиран да отговаря по предявения иск.

При установената безспорно пасивна материалноправна легитимация на ответника по делото за уважаване на предявения иск Фондът следва да докаже, че ответникът виновно и противоправно е увредил пострадалото лице, като следва да се установи както причинната връзка между поведението на ответника и вредите на пострадалото лице, така и размера на обезщетението, което справедливо би компенсирало претърпяните вреди, както и следва да установи, че е заплатил обезщетение на пострадалото лице.

Обезщетението, което ищецът твърди да е заплатил на пострадалото лице, увредено от ответника, е определено по размер с влязло в сила решение по гр.д. № 42231/2013г по описа на СРС. По това гражданско дело настоящият ответник С. С. не е бил конституиран като страна, поради което установеното като факти по посоченото дело и постановеното решение- мотиви и диспозитив- не обвързват настоящия ответник, по аргумент на чл.298,ал.1 и чл.223 от ГПК. По отношение на ответника на делото ищецът ГФ следва да проведе пълно доказване на фактите, които пораждат неговата искова претенция.

Видно от представеното по делото решение на Районен съд-Враца по НАХД №580/2013г, С. П. С. е признат за виновен в това, че на 27.09.2012г в нарушение на чл.65 ЗДвП, като не е намалил скоростта си на движение, преминавайки покрай спряло на тролейбусна спирка ППС от обществения градски транспорт – тролейбус №124, е причинил по непредпазливост средна телесна повреда на малолетната Д. Г., изразяваща се в открито счупване на костите на лява подбедрица.

По делото са представени епикриза и амбулаторни листове, издадени на Д. Г. на 9г, от които се установява, че пострадалото дете е претърпяло оперативно лечение, под обща анестезия, като е извършено открито наместване на фрактурата без вътрешна фиксация и повторна операция за поставяне на метално остеосинтеза. Дадена е препоръка на пострадалото дете за период от 2 месеца да ползва две патерици и да отбременява крака. От представените амбулаторни листове се установява, че 4 месеца след ПТП пострадалата Д. Г. е била с гипсова имобилизация на пострадалия крак, а м.05.2013г- е претърпяла инфекция и възпалителна реакция, дължащи се на вътрешното фиксиращо устройство.

Видно от приложено гр.д.№42231/2013г по описа на Софийски районен съд с решение от 06.03.2017., влязло в сила на 13.04.2017г, Гаранционен фонд е осъден да заплати на Д. Г. обезщетение за претърпените при ПТП неимуществени вреди в размер на 22 500лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 437.35лв., ведно със

законната лихва върху двете суми, считано от 08.10.2013г. до окончателното им изплащане. Съдът е приел наличие на 10% съпричиняване на увреждането от страна на пострадалата. Ответникът е осъден да заплати на представляващия ищката адвокат К. възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА в размер на 1 165.12лв, както и да заплати по сметка на СРС държавна такса от 945лв и 270лв- съдебноделоводни разноски.

Видно от представената покана за доброволно изпълнение до Гаранционен фонд, изпратена от ЧСИ М. за събиране на сумите, присъдени по гр.д. № 42231/2013г по описа на СРС към задължението на Фонда са прибавени и суми- такси по съдебното изпълнение.

Видно от представените по делото платежни нареждания и от изслушаната ССЧЕ Гаранционен фонд е заплатило по щета 210141/ на пострадалата Д. Г./ сума общо в размер на 36680.14лв- обезщетение за имуществени, неимуществени вреди, лихва, държавна такса и разноски по гражданското дело, включително и 2947.12лв- разноски по изпълнителното производство. Плащанията са извършени м.05. и м.06.2017г.

В о.с.з. на 05.07.2022г е изслушана САТЕ, изготвена от в.л. П., който дава заключение по поставените от ответника въпроси , че процесното ПТП е настъпило на пътно платно в участък, в който движението е двупосочно и е налична тролейбусна спирка. Дава отговор , че пешеходката Д. Г. е предприела пресичане на пътното платно, минавайки почти бегом пред спрелия тролейбус и при достигане на мястото на удара е била ударена от мотоциклета, който се е движил във вътрешната лента на дясното платно със скорост от около 90 км/ч и достигайки мястото на удара, е блъснал с предното колело тялото на детето. Според вещото лице детето е пресичало пътното платно на място , което не е било обозначено за пресичане на пешеходци – без обозначена пешеходна пътека. Според вещото лице , ако пешеходката не е пресякла платното за движение и не е изскочила внезапно зад спрелия тролейбус, а е изчакала преминаването на мотоциклета, ПТП не би настъпило.

Ищецът е представил регресна покана до ответника, без доказателства за връчване.

Исковата молба, по която е образувано настоящото производство е депозирана в регистратурата на ОС-Враца на 19.11.2021г.

От изложените факти може да се направи извод, че ответникът като водач на мотоциклет Кавазаки виновно и противоправно е увредил Д. Г.. Авторството, вината и противоправността на деянието са установени с влязлото в сила решение по НАХД № 580/2013г. Решението на съда постановено по реда на чл.78а от НК , съгласно чл. 413, ал.3 вр. ал.2 от НПК е приравнено по последици на влязла в сила присъда и съответно на осн. чл.300 от ГПК обвързва гражданския съд относно обстоятелствата има ли деяние, кой е неговия автор и дали то е противоправно.

Неконкретизирано е възражението на ответника- въззивник за това, че поради

бездействието на Гаранционен фонд НАХД № 580/2013г е унищожено и ответникът не може да ангажира относими доказателства. От така воденото АХД по делото е представено решението, което на осн. чл. 413, ал.3 вр. ал.2 от НПК е приравнено по последици на влязла в сила присъда и съответно по реда на чл.300 от ГПК може да се ползва от гражданскоправния съд при разглеждане на дело за последиците от деликта. Няма пречка събраните по това НАХД доказателства да се съберат отново и от гражданския съд и унищожаването на НАХД не представлява пречка за това. В същото време събраните по НАХД доказателства не могат да се ползват от гражданския съд, дори и НАХД да бъде приложено по делото, поради принципа за непосредственост на гражданския процес- чл.11 от ГПК.

Отделно от изложеното съдебният състав следва да посочи, че мотивите изложени от наказателния съд към неговата присъда или решение не са обвързващи гражданския съд, който разглежда гражданскоправните последици от същия деликт. Задължителна сила има постановената присъда, но съображенията на съда за постановяване на тази присъда, начина по който наказателния съд възприема доказателствата и тълкува закона не са обвързващи гражданския съд.

Поради изложеното следва да се приеме, че е налице състава на чл.45 от ЗЗД за ангажиране на деликтната отговорност на ответника по отношение на увреденото лице, съответно и на отговорността на неговия застраховател, ако той бе сключил договор за задължителна застраховка ГОА. Съдът приема, че по делото е установена и причинната връзка между реализираното ПТП и вредите, претърпени от Д. Г.. Тази причинна връзка съдът намира за установена от представеното решение по делото, постановено по НАХД № 580/2013г, където изрично е посочено, че вследствие на нарушението на правилата за движение, извършено от С. С. Д. Г. е претърпяла средна телесна повреда. Съдебният състав, при обсъждане на доказателствата за получените от ищеца увреждания вследствие на ПТП намира, че следва да приеме, че ищецът е претърпял посочените в решението по чл.78а от НК неимуществени вреди, тъй както същите са описани в решението като претърпани от пострадалото лице и в тази си част решението обвързва настоящия състав с установеното изпълнително деяние. Присъдата и на осн. чл.414, ал.3 от НПК –решението на наказателния съд имат задължителен характер относно извършването на деянието, с оглед на всички негови признаци, в т. ч. и относно причинените вреди, доколкото същите са въздигнати в елемент от престъпния състав. Влязлото в сила решение по чл.78а от НК има обвързваща гражданския съд сила по отношение вината на делинквента, за причинено по непредпазливост травматично увреждане, фигуриращо в престъпния състав, по който е квалифицирано деянието - средна телесна повреда. Част от състава на чл.343 и чл.342 от НК са претърпените увреждания от страна на пострадалото лице и затова и на осн. чл.300 от ГПК установените с решението увреждания на пострадалия обвързват гражданския състав, разглеждащ гражданскоправните последици от същия деликт и

съдът не може да приеме за установено нещо по-малко от установеното с това решението. В този смисъл е и практиката на ВКС по сходни казуси- например решение № 18/2018г по т.д. № 1512/2017г на ИТО.

Ето защо настоящият състав следва да приеме, че ищецът е претърпял неимуществени вреди , тези посочени в решението по чл.78а от НК и установените от представените медицински документи.

От изложеното следва , че по делото се установяват елементите от състава на чл.45 ЗЗД, който поражда правото на пострадалото лице да търси обезщетение за вредите, претърпени при процесното ПТП от ответника или неговия застраховател по договор за задължителна застраховка ГОА, а при липса на такава – от Гаранционен фонд. Установява се, че ответникът виновно и противоправно е увредил Д. Г., установена е причинната връзка между извършения от него деликт и увреждането на детето, както и липсата на ползващ ответника договор за ЗЗГОА.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди, което се дължи на пострадалата Д. Г.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за причинени неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно установената задължителна практика /т. 11 от ППВС № 4/1968/ определянето на справедлив по смисъла на чл. 52 ЗЗД размер на обезщетението за неимуществени вреди налага преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В случаите на причинени телесни увреждания от значение за размера на обезщетението са обстоятелствата, при които е настъпило увреждането, неговия характер, продължителността и интензитета на понесените болки и страдания, както и цялостното негативно отражение на увреждането върху живота и здравето на пострадалия.

Обективно по делото е установено, че към момента на ПТП пострадалата е била на 9 години.

При гореописаните установени с решението по чл.78а от НК и от представените медицински документи увреждания - открито счупване на костите на лява подбедрица, претърпяните две операции, наложеното 60дневно отбремняване на крайника и ползване на помощни средства, настъпилото усложнение- инфекция и възпалителна реакция, като съобрази още, че до м.02.2013г пострадалата е била с гипсова имобилизация, като съобрази и необходимостта от помощ и грижи за пострадалата в ежедневието поради обездвижването на крайника, изпитания стрес, като нормална реакция на едно дете при ПТП, като съобрази и промяната в живота на детето- необходимостта от бездействие се отразява по неблагоприятно и се приема по-трудно от едно дете на 9 години, отколкото от един възрастен човек съдът приема , че по справедливост паричното обезщетение на ищеца за претърпени неимуществени

вреди възлиза на сума от 25 000.00лв. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се съобразят конкретните, индивидуални и субективни изживявания на пострадалия и спрямо тях да се определи дължимото се обезщетение. При определяне на дължимите се по справедливост вреди съдът съобразява и момента на настъпване на увреждането – в случая 2012г и спрямо този момент да съобрази стандарта на живот в страната, доколкото обезщетението не следва да служи за неоснователно обогатяване.

По отношение на имуществените вреди

По делото са представени писмени доказателства- фактури на името на пострадалата Д. Г., издадени в периода на нейното лечение, които установяват направени разходи за остеосинтезни средства, лекарства и помощни средства. Тези разходи на пострадалата, няма спор между страните, са извършени за нейното лечение и са причинени от настъпилото ПТП по вина на ответника. Представените доказателства за плащане от пострадалата са съотносими по време с процесното ПТП и извършените от Г. прегледи и предписаното ѝ лечение. Доказателствата не са оспорени от ответника. Съдът намира, че е установена връзката на направените разходи с увреждането на детето от процесното ПТП, поради което и тези претърпени от Д. Г. имуществени вреди следва да бъдат компенсирани от деликвента, съответно от ответния Гаранционен фонд.

По отношение на възражението за съпричиняване

В отговора на ИМ ответникът поддържа, че Д. Г. е съпричинила своето увреждане като е предприела пресичане на пътното платно на необозначено за целта място и без да се съобрази с трафика на движението.

Съгласно разясненията , дадени от ВКС с ТР № 1/2014г по т.д. № 1/2014г на ОСТК, за да се приеме съпричиняване следва да се установи наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

Ответникът, който носи тежестта да докаже направените от него възражения, доказва по категоричен начин част от твърдяните от него факти. По делото, от изслушаната САТЕ, се установява, че пострадалата е предприела пресичане на необозначено за целта място, като в близост е имало пешеходна пътека, че не е съобразил поведението си с движението на мотоциклета на ответника. Изложеното представлява нарушение на чл.113 от ЗДвП. Поведението на пострадалата е противоправно и в причинна връзка с настъпилото ПТП.

При определяне на обема на съпричиняване съдът отчита, че вината на водача на мотоциклета за настъпване на ПТП е по-голяма от тази на пострадалата . Водачът на

мотоциклета е длъжен по закон да пази по-уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и децата. На следващо място, приближавайки спирка на обществения транспорт, ответникът не е намалил скоростта, с която е избрал да се движи, което именно нарушение на чл.65 от ЗДвП е основание за ангажиране на неговата административна отговорност в производството по чл.78а от НК. Ответникът видно от изслушаната САТЕ се е движил в рамките на града и в района на спирка на обществения транспорт със скорост от 90км/ч, което няма как да е съобразена скорост с характера на движението. При движението покрай спирка на обществения транспорт водачът на МПС следва да внимава за пешеходци, минаващи пред и зад спрялото транспортно средство. Това поведение безспорно е противоправно, но е често срещано фактически и следва да се съобразява като обстоятелство от водачите на МПС при избиране на скоростта им на движение. При съобразяване на тези обстоятелства съдът приема, че съпричиняването е установено в обем на 10%, което прави възразението на ответника основателно в посочения обем.

При така възприетия обем на съпричиняване съдът приема, че обезщетенията , които се дължат за вредите, които Д. Г. е претърпяла от ПТП , настъпило на 27.08.2012г са в размер на 22500лв- обезщетение за неимуществени вреди и в размер на 437.35лв- обезщетение за имуществени вреди.

Съобразно и на изложените по-горе мотиви съдът следва да подчертае, че изложените мотиви на наказателния съд за 50% съпричиняване на деликта от страна на пострадалата Г. не обвързват настоящия състав. Предмет на наказателното производство е било поведението на подсъдимия, а не поведението на пострадалия. Преценката на наказателния съд по факти , доказателства и за приложението на закона извън повдигнатото обвинение няма значение за настоящото дело.

Неоснователно е оплакването на въззивника- ответник за това, че заключението, дадено от САТЕ е изготвена от вещото лице ползвайки материалите по гр.д. № 42231/2013г. В обстоятелствената част от заключението си вещото лице е посочило, че е използвало само материалите, събрани като доказателство по настоящото дело. Отделно от това при изслушването си в о.с.з. на 05.07.2022г вещото лице посочва, че е посетило местопроизшествието лично. При така установеното съдът намира, че са налице достатъчно данни, за да може вещото лице да даде отговор на поставените въпроси от ответника, още повече при наличието на притежавани от него специални познания и опит в материята, в която дава заключение. Липсват доказателства по делото, въз основа на които съдът да приеме, че заключението на вещото лице е неистинско, същото е обосновано, логично и като такова следва да бъде кредитирано при установяване на фактите, относими към спора. Още повече, че дадените отговори на въпросите на ответника от в.л. П. са в подкрепа на твърденията на ответника.

Върху така определените обезщетения за претърпени вреди от ПТП увреждащото

лице дължи законна лихва от момента на деликта- чл. 84, ал.3 от ЗЗД. Този начален момент на дължимост на лихвата от ГФ не е оспорен по настоящото дело, поради което въззивният състав следва да приеме, че Гаранционният фонд дължи върху присъдените обезщетения законна лихва за периода от 27.09.2012г.

Неоснователно е възражението на ответника за това, че натрупаните лихви се дължат поради забава на Фонда и не могат да му се вменят във вина. Лихвите се дължат върху обезщетението за вредите, причинени от ответника на пострадалото лице и от момента на причиняване на тези вреди именно от ответника. Доколкото ищецът ГФ е плащал на пострадалото лице суми, то плащането е заместващо изпълнението от страна на увреждащото лице и заплатените суми по силата на закона- чл.288,ал.12 от КЗ /отм/ следва да се възложат върху причинителя на деликта. Ако е налице забава в изплащането на обезщетението, то това е забава на деликвента, а не на ГФ, отговарящ вместо него.

При така установеното въззивният състав приема, че по настоящото дело се установява, че вследствие на процесното ПТП виновно и противоправно ответникът уврежда Д. Г., че към момента на деликта ответникът не е ползвал сключена задължителна застраховка ГОА, че деликтът е настъпил при съпричиняване в обем на 10 %, че справедливото обезщетение което се дължи за вредите, претърпени от Г. е в размер на 22 500лв и 437.35лв.

За обосноваване на материално правната легитимация на ищеца същият носи доказателствената тежест да докаже заплащането на тези суми на пострадалото лице. Фактът на извършеното плащане не е безспорен, същият се оспорва от ответника. По делото са представени платежни документи, оспорени от ответника и ССЧЕ, изготвена въз основа не само на оспорените платежни документи, но и на такива проверени от вещото лице. Вещото лице дава заключение, че посочените суми като обезщетения за вреди, дължими се на Д. Г. са изплатени от ГФ м.05. и м.06.2017г, като освен тях ГФ е заплатил разноси по съдебното дело и разноси по изпълнителното производство.

Тълкувайки в съвкупност събраните доказателства по делото – счетоводни документи и ССЧЕ съдът приема за установен по делото факта, че ГФ е изплатил на пострадалата Г. обезщетение за претърпяните от нея вреди от процесното ПТП, вместо ответника. До този извод съдът достига като съобразява и кредитира изслушаната ССЧЕ. Въз основа на проверените документи и специалните си знания вещото лице дава категоричен отговор на въпроса дали сумите, постановени с решението по гр.д. № 42231/2013г по описа на СРС, идентични с приетите като дължимо се обезщетение по настоящото дело, са заплатени на пострадалото лице.

Неоснователно е оплакването на ответника за това, че ССЧЕ е назначена в нарушение на правилата уреждащи преклузията в гражданското съдопроизводство и е работила въз основа на оспорени документи. Доказателствените искания на страните се

преклюдират с доклада на съда, с които съдът разпределя доказателствената тежест върху участващите страни. В случая искането за ССЧЕ е направено преди настъпването на преклузията за доказателствени искания пред първата инстанция. Отделно от това съдебна експертиза съдът може да назначи и служебно за изясняване на факти, за които е необходимо притежаването на специални познания. В този смисъл искането за допускане на съдебна експертиза не се преклюдира и може страните и съда, при нужда от специални познания, да поискат и да изслушат експертно заключение и извън ограниченията в сроковете за посочване на доказателствата по действащия ГПК.

Отделно от изложеното съдебният състав следва да посочи, че изводът за извършени плащания от ГФ към пострадалото лице се основава не само на представените и оспорени от ответника платежни нареждания, но и на основание ССЧЕ, която е изследвала документацията при ГФ, създадена във връзка с плащанията.

При така изложените мотиви съдът приема, че ГФ е удовлетворил пострадалото от ПТП лице, като е заплатил дължимото се обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, ведно със дължимата се законна лихва и на осн. чл. 288, ал. 12 от КЗ/отм/ встъпва в правата на увреденото лице до размера на платеното плюс разходите по чл. 288, ал. 8 от КЗ/отм/. Съгласно чл. 288, ал. 8 от КЗ разходите за определяне и изплащане на обезщетението са за сметка на виновния водач. Ето защо към изплатеното обезщетение за неимуществени и имуществени вреди Гаранционен фонд има право да претендира разноските, които е направил в рамките на съдебното производство по определяне и изплащане на тези обезщетения.

При встъпване в правата на удовлетвореното лице Гаранционен фонд се сдобива с иск против увреждащото лице, вместо което Фондът е заплатил обезщетение. В този случай вземането на Фонда представлява едно цяло, единна главница независимо от това, че се сформира от сбора на заплатените обезщетения за имуществени, неимуществени вреди и лихви. Сборът от заплатените суми представлява едно вземане на Гаранционен фонд, главница по регресно вземане с присъщите за всяко вземане законови последици.

Ето защо върху тази главница при забава на задълженото лице може да се начислява лихва. В случая лихвата се начислява от момента на предявяване на исковите и тази лихва се дължи, без това да представлява анатоцизъм по изложените съображения.

Отново поради това, че става въпрос за едно единно вземане на главница, а не за вземане на главница и лихва, същото се погасява по давност с изтичане на общия петгодишен срок по чл. 110 от ЗЗД/в този смисъл решение 127/2019г по т.д. № 2835/2018г на ТО на ВКС/. В случая исковата молба е предявена на 19.11.2021г и биха били погасени по давност вземания на ищеца, породени до 18.11.2016г. В настоящия случай се установява, че плащането от страна на ГФ на пострадалото лице е настъпило

м.05-м.06.2017г, с плащането на обезщетенията ГФ се сдобива с право на иск за своите вземания от увреждащото лице и съответно- от този момент започва да тече давността погасяваща вземанията на ищеца. Същата към момента на предявяването на исковете не е изтекла.

Основателно се явява възражението на ответника- въззивник за това, че не дължи на Гаранционен фонд заплатените суми като такси и разноски в изпълнителното производство. Съгласно чл.288,ал.8 от КЗ/отм/ увреждащото лице- ответник дължи възстановяване на ГФ на разходите по определяне и изплащане на обезщетенията за вреди от настъпилото ПТП. Таксите и разноските в производството по принудително събиране на суми, представляващи присъдени обезщетения за вреди от ПТП, не попадат сред тези по определянето и изплащането на обезщетението. В този смисъл е и съдебната практика по сходни казуси- решение №8/2022г по т.д. 2144/2020г на ТО на ВКС/. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че сумата от 2947.12лв, която според ССЧЕ е сформирана от начислени такси и разноски в изпълнителното производство, не следва да се възлага върху ответника. Предявеният иск за така посочената сума следва да бъде отхвърлен.

Изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която исквата претенция е уважена за сумата над 33733.02лв и в тази част предявеният иск следва да бъде отхвърлен. В останалата обжалвана част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

Поради изменения изход от спора първоинстанционното решение следва да бъде изменено в частта за разноските.

Против размера на възприетите от СГС разноски на страните, направени пред първата инстанция, няма постъпила жалба по чл.248 от ГПК, поради което тези размери обвързват и настоящия състав.

С оглед изхода от спора на ищеца се дължат разноски, направени пред ВОС в размер на 1901.12лв, над която сума първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

На ответника се дължат разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер на 249.07лв, от общо претендирани 3100лв.

Пред настоящата инстанция ищецът не претендира разноски.

На ответника се дължат разноски съобразно уважената част от въззивната жалба за сумата от 209.59лв, от общо претендирани 2608.61лв.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 62 от 15.07.2022г , постановено по т.д. № 174/2021г на Окръжен съд- Враца в частта, с която е уважен предявения иск от Гаранционен фонд против С. П. С. за сумата от 2947.12лв- претендирана по регресна претенция , както и в частта, с която С. П. С. е осъден да заплати разноски за сумата над 1901.12лв и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Гаранционен фонд , гр. София, ул. Граф Игнатиев № 2, ет.4 против С. П. С. с ЕГН ***** за заплащане на сумата от 2947.12лв, представляваща разликата между присъдените 36680.14лв и дължимите се 33733.02лв-изплатени от Гаранционен фонд обезщетения за вреди от ПТП и разноски за тяхното определяне и изплащане, на осн. чл.288,ал. 12 от КЗ/отм/.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 62 от 15.07.2022г , постановено по т.д. № 174/2021г на Окръжен съд- Враца , в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд , гр. София, ул. Граф Игнатиев № 2, ет.4 да заплати на С. П. С. с ЕГН ***** сумата от 458.66лв- разноски направени пред двете съдебни инстанции, на осн. чл. 81 вр. чл.78,ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните , при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____